

[Ole Bjørn Kraft.]

forslaget, særligt hvad beredskabet angår, er af en sådan karakter, at det ikke vil kunne undgå at vække uro og ængstelse inden for hjemmeværnet, der i så høj grad må støtte sig på beredskabet. Derfor mener vi, at der i dag foreligger en meget saglig baggrund for at tage hjemmeværnet med ind i forhandlingerne om en løsning. Der er virkelig her en afgørende forskel. Da jeg sagde det, jeg sagde med hensyn til bemyndigelsen under forhandlingerne forleden dag, var jeg ganske klar over det forhold, ministeren trak frem. Jeg vidste også, naturligvis, at det ville blive og måtte blive anvendt over for mig. Måske skal jeg gøre den indrømmelse, at vi var for tillidsfulde dengang, og det må jeg bebrejde mig. Den væsentligste forskel er, at vi dengang kendte styrkemålene, omfanget og indholdet af det forsvar, der skulle opbygges, og som de tre partier, socialdemokratiet, venstre og de konservative, i hovedsagen var enige om og derfor naturligvis også under lovens administration fremover hver for sig måtte være forpligtet over for, og vi havde den tillid til socialdemokratiet, at når de gik med til at acceptere forsvarrets størrelse, som vi var blevet enige om, ville de også administrere i overensstemmelse dermed. Vi troede ærligt og redeligt, at nu forelå der for landet en forsvarspolitisk situation, hvor NATO-politikken og forsvarspolitikken og udenrigspolitikken ville blive båret af de tre partier, som hidtil havde været i stand til at tale sig til rette, og vi ventede, at dette også ville være tilfældet i fremtiden; men nu er der kommet et nyt element ind, og jeg må ærligt sige, at efter den tale, ordføreren for det radikale venstre har holdt her, må ængstelsen ved at give en bemyndigelseslov bl. a. til et parti, der så åbenlyst i realiteten har en helt anden opfattelse af forsaret, end socialdemokratiet og retsforbundet i øvrigt har, blive så meget desto stærkere, og dette medfører, at det, vi dengang mente vi kunne gå med til, kan vi ikke længere gå med til af de grunde, jeg her har nævnt.

Jeg nævnte min tvivl om, hvorvidt det synspunkt var i overensstemmelse med forfatningen, som er blevet fremført for mig siden, og som vi vel havde haft lejlighed til at overveje, når sagen var kommet til den

endelige afgørelse. Jeg har ikke selv forstået det før nu, men når jeg når til en sådan forståelse, er det rimeligt at nævne det som et argument. Det andet er imidlertid det vigtigste.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at lovforslaget, som det foreligger, kan det konservative folkeparti ikke tiltræde af de grunde, som vi har fremført under behandlingen her. Vi har kritiseret enkelte detaljer, men vi er rede til en forhandling, idet vi forudsætter, at den både må omfatte selve ordningens saglige indhold og karakter såvel som det budget, der skal dække ordningen og skaffe midlerne til ordningens opretholdelse. Vi går ud fra, at dette er tilfældet, da hverken den højtærede statsminister i sin udtalelse forleden, den højtærede forsvarsminister eller ordføreren for socialdemokratiet har taget noget som helst forbehold på dette område, og jeg må derfor forstå, at det også gælder for det radikale venstre som medlem af regeringen, uanset hvad det ærede medlem hr. Lannung har sagt eller ikke har lyst til at sige.

Inden vi kan udforme den endelige opfattelse, er det nødvendigt, at vi hører såvel NATO-ledelsens vurdering som vore militære sagkyndiges opfattelse af, hvorledes forslaget svarer til de foreliggende opgaver. Det er naturligt at spørge NATO, ikke mindst da der nu begynder at komme rygter frem om, hvor meget NATO vil være med til at godkende, og jeg venter, at vi kan få en klar redegørelse i udvalget herfor. Det er også nødvendigt at høre de militære sagkyndiges opfattelse, og jeg venter, at de vil få adgang til at søge foretræde for udvalget, således at vi kan høre deres opfattelse fremsat over for os, fordi det jo, når det kommer til stykket, er de militære sagkyndige, der på prøvens dag skal bære ansvaret for den ordening, vi her gennemfører.

Det er, hvad jeg kan få tid til at svare den højtærede minister. Jeg håber, at jeg har givet udtryk for mit partis opfattelse af sagen.

Lannung: Jeg finder kun anledning til få bemærkninger. Regeringsforslaget foreligger jo nu kommenteret af alle ordførerne, og jeg kan ikke se, at der vil være noget vundet ved gentagelser. Forslaget foreligger til fri for-